

Jap Sevdiren Kadın 11

– KOCAMANOĞLU · 27 Mayıs 2015

Babama Japonya'yı Sevdiren Kadın-11

...

Dinlenmiş olarak yoluna devam etmek istiyordu. Kaza yapan tren kaldırılmış, yol yeniden ulaşımına açılmıştı. Yeniden trene binerek yoluna devam etmek istedi. Sekinomiya ve devamındaki Koyano, Muraokaku, Ojiraku, İsukuyone, Myogadani, Fuchimi Yuwara ve Koda köylerinden geçerek Wakasa'ya geldiklerinde üzerinde trenin yorgunluğu vardı.

Trenden indiğinde esmekte olan rüzgâr saçlarını yalayıp geçiyordu. Uzun yıllar önceden beri ayakta durmaya çalışan istasyon binasının eskiyen yerleri yer yer dökülüyordu. Binanın giriş kısmındaki alt dalları kurumuş yaşlı kaysı ağacının dalları istasyon binasına tepeden bakıyordu. Nice yıllar yüzlerce kavuşmalara ve ayrılırlara şahit olmuştu. Dr. Safa yaşlı erik ağacına baktı. Sararıp solan yapraklarının çoğunu yere dökmüş, yerler dökülen erik ağacının yapraklarıyla kaplanmıştı.

Bir süre istasyon binasında sağa sola bakınarak, kalabalığın azalmasını bekledi. Daha sonra sakinleşen istasyon şefiyle görüştü. Dr. Safa istasyon şefine kendini tanıttı ve bu köye niye geldiğini anlattı. Hatta dün gelirken yaşanan tren kazasını ve yaralananlara yardım için Yabu'ya gittiğini de ilave etti.

Dr. Safa “bu köyde Kinugawa soyadını taşıyan bir ailenin yaşayıp yaşamadığını” sordu. İstasyon şefi önce bu yabancı adama kuşkuyla baktı. “Acaba” dedi içinden, “farklı bir amaçla dolaşan biri olabilir mi?” diye düşündüğü oldu.

Dr. Safa İstasyon Şefinin düşündüğünü görünce, yanlış ve farklı anlamalara meydan vermemek için kartvizitini sundu. Adam kartı alınca okudu ve kartın üzerindeki resmi tanıdı. Yüzündeki gerginliğin yerini tebessüm, gözlerindeki endişe ise yerini hoşgörü çizgisine dönüşüvermişti.

“Siz çok iyi bir insan olmalısınız. Dünkü tren kazasında yolculara anında ilkyardımda bulunmuştunuz. Sizi televizyonda gördüm...” dedi.

İstasyon şefi “Bildiğim kadarıyla köyde Kinugawa soyadı taşıyan iki aile, daha önce yaşıyorlardı. Ailelerden biri Tottori Şehir Hastanesi civarına göçtü. Diğer ailenin reisi olan kişi ise bir iş kazası sonucu öldü. Ölen adamın iki oğlundan biri Fukui'de diğeri Tokyo'da olacak. Anneleri ise Kyoto şehrinde yaşayan kızının yanına gitti. Her halde aradığın bu aile olabilir. Ama adresini bilen var mı bilmiyorum,” dedi.

Dr. Safa “Peki, görüşebileceğim hiçbir yakın akrabaları falanda mı yoktur?” dedi. Adam başını kaşıyarak

düşünmeye başladı. İçindeki iyilik duyguları, şüphelerinin önüne geçince “Doğru ya!” dedi. Yaşlı bir ablaları olacaktı. İsterseniz tarif edeyim, dedi. Yaşlı kadının oturduğu evin yerini tarif etti.

Dr. Safa başıyla istasyon şefini onayladı. İstasyon şefine teşekkür etti. Açılmak için bir süre Wakasa sokaklarında tarif edilen yaşlı kadının evine doğru yürüdü. Gözleri ikide bir kapı önlerindeki saksılarda açan rengârenk çiçeklere takılıp duruyordu. Japonya’daki evlerde çiçek kültürü hiç de Türkiye’den geri kalır tarafı yoktu. “Neden hep kapı önlerinde? Alıp veya çalıp götürülen olmuyor mu?”

Demek olmuyor ki, kapı önlerine sıra sıra dizilmişler. Demek ki, onları yiyip tahrip edebilecek, sokakta rastgele, başıboş gezen hayvanlarda yoktu. Veya hayvanlar kendi mekânlarında bağlı durumdalar,” diye düşünüp durdu. Türkiye’deki evler gayet geniş olduğu için birçok canlı çiçek evlerin içinde veya pencere kanarlarında yetiştiriliyordu.

Japonya’da ise evler çok dar mekânlar olduğu için, çiçekler evlerin içini değil de, evlerin önünü süslüyordu. Hatmi çiçeğinden sardunyasına, begonyasından, Horoz İbiği’ne kadar birçok çiçek gördü. Wakasa küçük ama dağınık bir yerleşim yerine sahip bir köydü. Yakın dağlardan inen irili ufaklı sular, tepeler arasındaki Wakasa’da salını salını akan bir nehre dönüşerek, Wakasa’yı ortadan ikiye bölüyordu.

Nehir dolana dolana güney batıya doğru akarak Tottori’den denize dökülen Sendei Nehrine katılıyordu. Nehirle dağlar arasında kalan topraklara hayat ve can veriyordu. Çiçeğe, böceğe ve ağaca hayat kaynağı oluyordu.

Gökyüzü beyaz ve gri bulutlarla kapalıydı. Asfalt ve kaldırımlar kuru olmasına rağmen, toprak ve bitkiler ıslak ve nemliydi. Evler genelde ahşaptan yapılmıydı. Çatılar saç veya Japonya’ya has bir tür kiremit tipinde malzemelerle kaplıydı. Nerdeyse sokaklar terk edilmiş gibi sessiz ve sakindi.

...

Dr. Safa yaşlı kadının bulunduğu evin kapısının zilini çaldı. Bir süre bekledi kapıyı açan olmadı. Tekrar zile dokundu yine bekledi açan olmadı. Bir taraftan “evde kimse yoktur” düşüncesiyle geri dönmek istiyordu. Diğer taraftan “nasıl olsa buralara kadar geldim, bir netice almadan geri dönmeyeyim,” diyerek beklemek veya komşularına sormak istiyordu. Bir süre sağa sola bakındı.

Kapısın çaldığı ev yıllara meydan okuyan ama artık ahşap yapının tahtaları dayanamaz duruma gelmiş durumdaydı. Yer yer tahtaların boyları dökülmüştü. Kapı önündeki saksılardaki çiçekler bakımsızlıktan kurumuş, birkaç yabancı ot boy salmışsa da onlarda boyunları kırılmış olarak saksının üzerine eğilmişlerdi.

O arada orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Karşısında yabancı bir genç adam duruyordu. “Buyurun kimi aradınız?” diye sordu kadın. Genç Adam “Suzume-San adında bir yaşlı bayanı arıyorum,” dedi.

Kadın biraz endişe, biraz da merakla “Niye ararsınız ki o kadını?” diye sordu. Genç Adam “Aslında ben Hitomi diye orta yaşlı bir kadını arıyorum ama anladığım kadarıyla bu köyden ayrılmış çok uzun zaman olmuş... Anlatıldığı kadarıyla da Suzume-San Hitomi'nin halası imiş... Yeğeni olan Hitomi hakkında biraz bilgi almak istiyorum,” deyince...

Kadın “her ne kadar rahat Japonca konuşsanız da, bir Japon değilsiniz. Peki, siz kimsiniz? Hitomi'yi niçin arıyorsunuz?”

...

Devamı Var

...

Ant.150515